

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **J. Š.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2015, č. j. KUZL-64664/2015, sp. zn. KUSP-41248/2015/DOP/Ků,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2015, č. j. KUZL-64664/2015, sp. zn. KUSP-41248/2015/DOP/Ků, a rozhodnutí Odboru dopravy Městského úřadu Uherské Hradiště, ze dne 19. 5. 2015, č. j. MUUH-OD/90404/2014/ČubO Spis/17973/2014, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Jaroslava Topola, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou adresovanou Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“ či „zdejší soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2015, č. j. KUZL-64664/2015, sp. zn. KUSP-41248/2015/DOP/Ků, jímž zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Odboru dopravy Městského úřadu Uherské Hradiště (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 5. 2015, č. j. MUUH-OD/90404/2014/ČubO Spis/17973/2014, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením právní povinnosti uvedené v § 10 odst. 3 téhož zákona, neboť nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Žalobce se žalobou domáhá rovněž zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že nezajistil, aby byly při užití vozidla dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, jelikož neustanovený řidič jím provozovaného vozidla dne 17. 10. 2014 v 15:30 hod. v obci Uherské Hradiště, na místní komunikaci Masarykovo nám. u budovy č. p. 21 v rozporu s dopravní značkou IP 13c Parkoviště s parkovacím automatem, která je vyobrazena jako součást dopravní značky IP 25a Zóna s dopravním omezením, s vozidlem stál na takto označeném parkovišti, aniž by uhradil parkovací poplatek. Tím porušil ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Předmětné porušení povinností vykazovalo znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákon o silničním provozu. Za uvedený správní delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

Žalobce namítal, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, protože správní orgán I. stupně neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Porušil svou povinnost pokračovat v šetření přestupku např. tak, že by vyzval žalobce k podání vysvětlení či k poskytnutí dalších informací. Prosté poučení o možnosti sdělit totožnost řidiče nemůže nahrazovat autoritativní stanovení povinnosti provozovateli vozidla sdělit totožnost řidiče. Podle § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu je provozovatel vozidla povinen správnímu orgánu sdělit totožnost řidiče jím provozovaného vozidla pouze na výzvu, nikoli na formální přípis. Správní orgán I. stupně zahájil řízení o správním deliktu automaticky bez ohledu na to, zda mohl podniknout další kroky ke zjištění totožnosti pachatele. Skutkový stav tedy nebyl řádně objasněn, tj. bylo postupováno v rozporu se zákonem.

Dále žalobce uvedl, že by totožnost řidiče na řádnou výzvu uvedl, přičemž by bylo možné zjistit, že řidič vozidla se přestupku nedopustil. Proto ani žalobce nemohl být shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla. Žalobce dále poukázal na to, že pokud by byl řidič vozidla vyslechnut, mohlo být zjištěno, že vozidlo na daném místě zastavil z důvodu např. krajní nouze (akutních zdravotních problémů), nebo že nefungoval parkovací automat apod., tj. z důvodu nastalé okolnosti vylučujících protiprávnost.

Žalobce tvrdil, že neprovedl-li správní orgán důkazy (výslech označeného řidiče), které žalobce ke své obhajobě navrhl, jde o podstatnou vadu řízení, pro kterou je nutné rozhodnutí zrušit. Žalobce shledával oporu pro svůj názor v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 1 Afs 37/2009 – 40: *„je podstatné, že stěžovatel odmítl provést důkazy, které na svou obhajobu navrhovala žalobkyně, přičemž a priori vyloučil možnost, že by jimi mohl být zpochybněn závěr učiněný na základě důkazu již provedeného. ... Přestože lze souhlasit se stěžovatelem v tom, že důkazní hodnota tohoto dokladu je vzhledem k okolnostem vysoká a jen obtížně může být zpochybněna, ani tato okolnost neopravňuje správní orgány k tomu, aby zcela vyloučily provedení důkazů navrhovaných žalobkyní. K takovému postupu by mohly být oprávněny toliko v případě, že by navrhované důkazy zcela zjevně nemohly zjištěný skutkový stav jakkoli ovlivnit.“*

Ke shodným závěrům pak dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 10. 2007, č. j. 2 As 30/2007-58: *„podstatné je, že v každém jednotlivém případě se musí správní orgán dostatečným a přesvědčivým způsobem vypořádat s navrženými důkazními prostředky, tzn. pokud je neprovede, vyložit, proč tak neučinil, jelikož v opačném případě by se jednalo o tzv. opomenutý důkaz, což představuje procesní deficit zásadního rázu.“*

Žalobce také uvedl, že jím navržené důkazy nesměřovaly k žádnému konkrétnímu tvrzení, které mělo jeho vinu vyvrátit, ovšem nelze opomíjet též důkazy, směřující ke zjištění skutkového stavu, aniž by žalobce dokázal predikovat, jaká zjištění budou z navržených důkazů učiněna. Žalobce zastával názor, že situace je obdobná jako v případě projednávání trestného činu usmrcení z nedbalosti dle § 143 trestního zákoníku, ze kterého je viněn majitel nemovitosti, ze které spadl těžký sníh, nebo rampouch, a zabil náhodného kolemjdoucího. V takovém případě by bylo trestní řízení proti majiteli nemovitosti vedeno důvodně, neboť to byl právě on, kdo měl povinnost řádně zajistit střechu tak, aby nedošlo k usmrcení kolemjdoucích. Přesto by bylo nutné provést výpověď správce nemovitosti, který se v době sesuvu na místě prokazatelně nacházel.

Žalobce zastával názor, že řízení bylo zahájeno v rozporu se zákonem, neboť zahájení řízení nepředcházela výzva k úhradě určené částky, kterou obligatorně stanoví § 125h odst. 1 silničního zákona. Dle výroku rozhodnutí bylo posuzováno protiprávní jednání, ke kterému mělo dojít před domem č. p. 21, ač výzva k úhradě určené částky se vztahovala k protiprávnímu jednání, ke kterému mělo dojít před domem č. p. 19, tj. k protiprávnímu jednání odlišnému.

Závěrem žalobce namítal, že správní delikt provozovatele vozidla již byl promlčen. Správní delikt totiž musí vykazovat znaky přestupku [§ 125f odst. 2 písm. c) silničního

zákona], avšak po uplynutí jednoleté lhůty tyto vykazovat nemůže, neboť jak již bylo řečeno, znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost. Správní orgán přitom zahajoval řízení později, než po roce od spáchání. K tomu srov. Metodika k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb., vydaná Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5: Správní delikt provozovatele vozidla nelze projednat, uplynula-li ode dne spáchání projednávaného přestupku doba delší než 1 rok. Tuto analogii § 20 odst. 1 zákona o přestupcích doporučujeme uplatnit v souladu se zásadou správního řízení „In dubio mitius“.

III. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Žalovaný uvedl, že žalobce byl správním orgánem I. stupně vyzván dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu a v rámci výzvy byl informován o možnosti sdělit osobu řidiče. Byl informován i o postupu magistrátu v případě, že neuhradí určenou částku, ani nepodá vysvětlení spočívající ve sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. K argumentům žalobce o neprovedeném výsledku svědka, náhlé zdravotní nevolnosti apod. žalovaný odkázal na odůvodnění obou správních rozhodnutí. K námitce promlčení uvedl, že jelikož bylo zahájeno správní řízení dříve než po roce ode dne spáchání správního deliktu, nelze o promlčení uvažovat.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání, rozhodl soud v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

Vzhledem k tomu, že žalobce v podané žalobě uplatnil mj. námitku promlčení správního deliktu provozovatele vozidla (z pohledu právní teorie je přílehavější hovořit o prekluzi, tj. o zániku odpovědnosti pachatele za správní delikt), krajský soud byl ex offo povinen se touto námitkou zabývat přednostně, neboť dovodil-li by prekluzi odpovědnosti žalobce za spáchaný správní delikt, již sama tato skutečnost by představovala vadu natolik závažnou, která by znemožňovala další soudní přezkum napadeného rozhodnutí a věcné posouzení v žalobě vznesených námitek, pro kterou by muselo být napadené rozhodnutí žalovaného ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) zrušeno. K prekluzi odpovědnosti je přitom krajský soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srovnej obdobně např. již rozsudek ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39, publikovaný pod č. 845/2006 Sb. NSS) povinen přihlížet z úřední povinnosti, tj. bez ohledu na skutečnost, zda tato námitka byla v podané žalobě vznesena či nikoli.

V této souvislosti krajský soud na úvod připomíná, že institut odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče vozidla vykazující znaky přestupku byl do zákona o silničním provozu s účinností od 19. 1. 2013 včleněn novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., a to vložení nových ustanovení § 125f, § 125g a § 125h. Podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s ustanovením § 10 téhož zákona nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Příslušná novela ovšem v případě tohoto správního deliktu neobsahovala žádnou úpravu prekluzivní lhůty, tj. lhůty, po jejímž uplynutí by odpovědnost provozovatele vozidla zanikla.

Zákon o silničním provozu výslovně obsahoval toliko prekluzivní lhůtu u správních deliktů právnických osob, a to v ustanovení § 125e odst. 3, dle kterého odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Podle § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu se toto ustanovení vztahovalo i na správní delikty fyzických osob, k nimž došlo při jejich podnikání nebo v přímé souvislosti s ním a na správní delikty fyzických osob podle ustanovení § 125d tohoto zákona. Teprve s účinností od 7. 11. 2014 byla novelou zákona o silničním provozu (provedenou zákonem č. 230/2014 Sb.) výslovně upravena prekluzivní lhůta správních deliktů provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu také u fyzických osob nepodnikajících, a to tak, že v ustanovení § 125e odst. 5, věta za středníkem, zákona o silničním provozu bylo ustanovení „§ 125d“ nahrazeno „§ 125f“. Po takto provedené novele se tedy ustanovení o zániku odpovědnosti za správní delikty právnických osob nyní výslovně vztahuje také na správní delikty nepodnikajících fyzických osob podle § 125f zákona o silničním provozu.

V posuzované věci ke spáchání přestupku nezjištěného řidiče došlo dne 17. 10. 2014, tedy jednoznačně v době, kdy ještě prekluzivní lhůta za správní delikt podle ustanovení § 125f v zákoně o silničním provozu výslovně stanovena nebyla. Žalobce svou námitku promlčení (prekluze) opíral o analogii s délkou prekluzivní lhůty u přestupků, která v dané době činila jeden rok. Žalobce v této souvislosti odkazoval na metodiku Ministerstva dopravy vydanou pod č. j. 8/2013-160/OST/5 (dále též „metodika“), doporučující shodný postup. Svou argumentaci žalobce opíral především o skutečnost, že předmětný správní delikt je přímo navázán na jednání nezjištěného řidiče vozidla, jež vykazuje znaky přestupku podle zákona o silničním provozu [ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu], a proto je analogie s prekluzivní lhůtou u přestupků logická.

Vyřešení otázky zániku odpovědnosti žalobce za vytýkaný správní delikt, která je pro posouzení této věci klíčová, přitom v sobě zahrnuje jednak posouzení toho, z jaké prekluzivní lhůty bylo třeba v rozhodné době (tj. před účinností novely 7. 11. 2014) u správního deliktu žalobce vycházet; jednak určení, zda v důsledku přijetí novely provedené zákonem č. 230/2014 Sb. mohlo s účinností od 7. 11. 2014 dojít k prodloužení prekluzivní lhůty v duchu právní úpravy prekluzivní lhůty obsažené v zákoně o silničním provozu po předmětné novele.

V rámci svých úvah byl krajský soud předně veden závěry vyslovenými v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016, č. j. 30 A 80/2015 - 43, s nimiž se v plném rozsahu ztotožňuje a z nichž ve své rozhodovací činnosti vycházel. I zdejší soud pokládá za nepřipustné, aby pro zánik odpovědnosti u nepodnikajících fyzických osob za správní delikt podle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu nebyla v rozhodné době stanovena žádná prekluzivní lhůta. Za situace, kdy zákonodárce prekluzivní lhůty u správních deliktů zásadně vždy stanovuje [a stanoví je také u nejzávažnějších trestných činů; viz např. ustanovení § 34 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009, Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů], nelze absenci prekluzivní lhůty v případě ustanovení § 125f zákona o silničním provozu označit jinak, než jako opomenutí zákonodárce. Z ničeho přitom nelze dovodit, že toto opomenutí bylo záměrné. O opomenutí zákonodárce svědčí i důvodová zpráva k zákonu č. 230/2014 Sb., jež ohledně novely znění ustanovení § 125e odst. 5 (změna „§ 125d“ za „§ 125f“) uvádí, že se „jedná o nezbytnou legislativně technickou úpravu“. Vzhledem k neudržitelnosti absence stanovení prekluzivní lhůty u předmětného správního deliktu ovšem bylo potřeba tuto mezeru právní úpravy vyplnit za použití analogie. Aplikace pravidla per analogiam znamená použití jiné právní úpravy (normy), která na daný případ přímo nedopadá, upravuje však vztah podobný. Právní teorie přitom rozlišuje analogii legis (analogii v rámci téhož zákona, jež by obecně měla mít přednost) a analogii iuris (analogii v rámci celého právního řádu); blíže k tomu např. Harvánek, J. a kol.; Teorie práva. Plzeň: Aleš Čeněk, 2008, str. 347 a 348.

Krajský soud tedy nejprve zvažoval analogii s právní úpravou prekluzivní lhůty stanovené u správních deliktů právnických a podnikajících fyzických osob, tedy analogii přímo v rámci zákona o silničním provozu (analogii legis). Aplikace dané právní úpravy by znamenala, že pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu by v rozhodné době platila prekluzivní lhůta dle § 125e odst. 3 zákona, tj. zánik odpovědnosti za správní delikt v případě, že by o něm správní orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Ve prospěch tohoto řešení hovoří ta skutečnost, že svým označením se jedná rovněž o správní delikt (nikoli o přestupek) stejně jako v případě správních deliktů právnických a podnikajících fyzických osob. Uvedený závěr pak dále podporuje také časová náročnost související se zjišťováním skutečného řidiče (pachatele přestupku). Současně však přichází v úvahu i analogie (analogia iuris) se zákonem o přestupcích. Podle ustanovení § 20 odst. 1 zákona o přestupcích (ve znění účinném do 30. 9. 2015) nelze přestupek projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok.

Užití analogie se zákonem o přestupcích přitom krajský soud (ve shodě se závěry obsaženými v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové) pokládá na daný případ za přílehavější. V první řadě nelze ztrácet ze zřetele, že projednávaná věc spadá do oblasti správního trestání, a to se všemi důsledky, jež s sebou tato skutečnost přináší [trestání za správní delikty musí podléhat stejnému režimu a stejným zásadám jako trestání za trestné činy (k tomu srovnej již např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 - 27, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73)]. Analogie v oblasti správního trestání přitom nepochybně možná je, směřuje-li ve prospěch pachatele (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008 - 67). Ve prospěch pachatele ovšem

působí obě shora popsaná řešení, neboť obě časově omezují odpovědnost žalobce. Pakliže ale zákonodárce zcela opomenul otázku zániku odpovědnosti za předmětný správní delikt upravit a pakliže jde v tomto případě o ukládání správní sankce, je současně třeba s přihlédnutím k zásadě *in dubio pro mitius* volit takové řešení, které je pro pachatele příznivější a nejméně zasahující (k tomu podrobně srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2007, č. j. 2 Afs 176/2006 - 96). Takovým řešením je v daném případě nepochybně analogie se zákonem o přestupcích, který stanoví kratší prekluzivní lhůtu.

Pro analogii se zákonem o přestupcích dále hovoří i provázanost správního deliktu podle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu se samotným přestupkem nezjištěného řidiče, neboť „jedním z definičních znaků správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu je, že porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku dle zákona o silničním provozu. Rovněž společenská nebezpečnost přestupku a tohoto typu správního deliktu je z toho důvodu prakticky shodná, blízké jsou si i druhy a výše sankcí za tato jednání zákonem vymezené“ (viz již výše zmiňovaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016, č. j. 30 A 80/2015 - 43). Všechny výše předestřené argumenty tak významně nasvědčují tomu, že správní delikt podle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu (zvláště pokud se jej dopustí nepodnikající fyzická osoba) má ve skutečnosti spíše blíže k přestupkům než k ostatním správním deliktům právnických a fyzických osob podnikajících.

Shora uvedené závěry stran uplynutí běhu prekluzivní lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikt je pak možno vztáhnout také na přestupek nezjištěného řidiče, s nímž byl neoddělitelně spjat správní delikt žalobce. Ke spáchání tohoto přestupku došlo dne 17. 10. 2014, a konec jednorocní prekluzivní lhůty tak v tomto případě připadl na den 17. 10. 2015. U tohoto přestupku jednorocní prekluzivní lhůta ke dni nabytí účinnosti novely provedené zákonem č. 230/2014 Sb. (tj. ke dni 7. 11. 2014) stále ještě běžela. K tomu však krajský soud dovodil, že v důsledku nové právní úpravy zákona o silničním provozu (provedené novelou č. 230/2014 Sb. s účinností od 7. 11. 2014) nemohlo dojít k prodloužení běhu prekluzivní lhůty započaté dnem spáchání přestupku ve smyslu nově přijaté právní úpravy, a to z následujících důvodů. Již v rozhodnutí ze dne 18. 9. 2012, č. j. 7 Afs 14/2011 - 115, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v odst. [29] odůvodnění rozhodnutí vyslovil, že je nutno vycházet z právní úpravy prekluzivních lhůt platné v době, kdy byl delikt spáchán, přičemž je tomu tak proto, že prekluzivní lhůty pro uložení správní sankce jsou judikaturou považovány za lhůty hmotněprávní (srovnej též např. již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2012, č. j. 5 Afs 7/2011 - 619). Je-li tedy úprava počátku, běhu a uplynutí prekluzivní lhůty úpravou hmotněprávní, pak to také znamená, že v případě prekluze je třeba aplikovat právní úpravu vztahující se k době určující počátek běhu prekluzivní lhůty, není-li ovšem ve smyslu čl. 40 odst. 6 *in fine* Listiny základních práv a svobod pozdější právní úprava pro pachatele příznivější (k aplikaci čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod i v oblasti správního trestání srovnej např. rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 10. 6. 2003, č. j. 28 Ca 151/2002 - 34 nebo také rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 - 27). V posuzovaném případě přitom pozdější právní úpravu nelze hodnotit jako právní úpravu příznivější, neboť na rozdíl od jednorocní prekluzivní lhůty pro pravomocné rozhodnutí o správním deliktu tato upravuje zánik odpovědnosti za správní delikt tak, že tato zaniká, jestliže o správním deliktu příslušný

správní orgán ne zahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.

S ohledem na vše výše uvedené lze tedy shrnout, že na zánik odpovědnosti žalobce za správní delikt podle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu se v rozhodné době (tj. do 6. 11. 2014) per analogiam uplatnila prekluzivní lhůta stanovená v § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Správní delikt žalobce proto bylo potřeba projednat a pravomocně o něm rozhodnout do jednoho roku od jeho spáchání, k čemuž ovšem v dané věci nedošlo, neboť rozhodnutí o odvolání žalobce bylo vydáno a doručeno až dne 19. 10. 2015. Odpovědnost žalobce za tento správní delikt proto v důsledku toho zanikla.

Žalovaný přitom zánik odpovědnosti žalobce nikterak ve své rozhodovací činnosti nezohlednil, dopustil se proto podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (k tomu obdobně srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 – 39). Za daného stavu se proto krajský soud již dále nemohl zabývat ostatními uplatněnými námitkami žalobce směřujícími zejména do věci samé.

V. Závěr a náklady řízení

Krajský soud na základě všech výše uvedených skutečností shledal žalobu důvodnou a podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, napadené rozhodnutí žalovaného zrušil. Zároveň, s ohledem na skutečnost, že se důvod nezákonnosti vztahuje také na vydané rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které žalobou napadenému rozhodnutí předcházelo, krajský soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 3 s. ř. s. přistoupil také ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s. krajský soud dále vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení budou tedy správní orgány postupovat podle závazného právního názoru vysloveného v tomto rozsudku.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a dále v nákladech právního zastoupení v celkové výši 8 228 Kč dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V daném případě se jedná o odměnu Mgr. Jaroslava Topola, advokáta, za zastupování v řízení před krajským soudem, a to za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby) dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu ve výši 6 200 Kč (2 x 3 100 Kč); a dále o náhradu hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka odměny

za zastupování a náhrady hotových výdajů o částku 1 428 Kč odpovídající příslušné dani z přidané hodnoty. Celkem se tedy jedná o částku 11 228 Kč. Ke splnění uvedené povinnosti byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. 12. 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu